

Arrest

nr. 134 343 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2014 wordt aan verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“schending van de formele motiveringsplicht

Overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de aangevochten beslissing formeel te worden gemotiveerd.

Dit impliceert, aldus art. 3 van dezelfde wet, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

Met andere woorden moeten de feitelijke en juridische redeneringen die aan de grondslag van de beslissing liggen, in de akte zelf kunnen worden vastgesteld.

De vereiste van een afdoende motivering betekent tevens dat men geen genoegen kan nemen met een aantal standaardformules, die niet of nauwelijks inspelen op het individuele, voorliggende geval.

schending van de materiële motiveringsplicht

Verweerster motiveert haar beslissing onvoldoende accuraat.

Het beroep werd ingediend op 12.08.2014 tegen de beslissing van 08.07.2014, haar betekend op 14.07.2014.

Verweerster stelt betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/07/2014). Verzoekster heeft wel degelijk gevolg gegeven (voor verweerster niet het gewenste gevolg), zij tekende beroep aan.

Bij beslissing dd. 08.07.2014 werd de regularisatieaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard door de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie.

Doch, tegen deze weigeringsbeslissing werd hoger beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet).

Tot op heden is deze procedure en een andere procedure met referentie REGUL 38828 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volle rechtsmacht bij de behandeling van het ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie (artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet).

Het resultaat van deze procedure kan nog steeds als gevolg hebben dat verzoekster een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht in België krijgt. Dit kan ook het gevolg zijn van de eerder nog hangende procedure.

Door dit inreisverbod is cliënte niet in de mogelijkheid om haar procedures in België verder op te volgen.

Bovendien wordt in het uitwijzingsbevel ook helemaal niet degelijk gemotiveerd waarom dergelijk beslissing wordt genomen terwijl de regularisatieprocedures van verzoekster nog hangende zijn.

schending van het proportionaliteitsbeginsel

Verzoekster wil al heel lang niets anders dan werken in België.

Verzoekster is sinds 2005 in ons land en heeft ook lange tijd legaal hier mogen werken. Zij kon de band met haar vader en haar zussen terug opbouwen.

Met haar “thuisland” heeft zij geen band meer, voor verzoekster is België nu haar thuisland geworden.

De aangevochten beslissing is dan ook disproportioneel in de zin dat ze geen rekening lijkt te houden met de emotionele en affectieve relaties die verzoekster hier opbouwde. In haar land van oorsprong heeft verzoekster dan ook niets of niemand waar hij naar terug zou kunnen.

Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig.

De mogelijkheid bestaat immers nog dat de van de Staatsecretaris nog verbroken wordt en in positieve zin hervormd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is omdat zij beroep heeft aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij tevens beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij meent dat deze beslissingen in volle rechtsmacht beoordeeld worden door de Raad zodat het resultaat hiervan kan zijn dat zij nog steeds beperkt of onbeperkt verblijfsrecht kan hebben. Zij betoogt verder door het inreisverbod niet in de mogelijkheid te verkeren haar procedures verder te zetten. Er wordt ook niet degelijk gemotiveerd waarom er toch een uitwijzingsbevel wordt gegeven ondanks de hangende regularisatieprocedures. Verder stelt zij hier legaal gewerkt te hebben en haar band met haar vader en zussen opgebouwd te hebben. Haar thuisland is België, zij heeft geen band meer met het land van herkomst. Er wordt totaal geen rekening gehouden met de emotionele en affectieve relaties die zij in België heeft. In het land van herkomst heeft ze ook niemand meer.

2.4. De Raad wijst er evenwel op dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – de door haar ingediende procedures geen schorsende werking hebben. Het bevel om het grondgebied te verlaten waarnaar de verwerende partij verwezen heeft in de bestreden beslissing moet dan ook geacht worden rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig te zijn tot zolang de Raad er niet anders over beslist heeft. Bijgevolg vermocht de verwerende partij wel degelijk verwijzen naar dit bevel om de bestreden beslissing te schragen. Het hypothetisch uitgangspunt dat zij bij een eventuele vernietiging zou kunnen toegelaten worden tot verblijf door het bestuur, kan immers geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de motieven van de bestreden beslissing zowel feitelijk als juridisch correct zijn. De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij nog verder zou moeten gemotiveerd hebben aangaande hangende regularisatieprocedures nu blijkens het administratief dossier hoegenaamd geen regularisatieprocedure hangende is en zelfs indien dit het geval zou zijn, quod non, het loutere feit een regularisatieprocedure ingediend te hebben niet maakt dat dit een wijziging teweeg brengt in de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij. In zoverre verzoekende partij doelt op de hangende beroepsprocedures bij de Raad, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking hoger waaruit blijkt dat deze geen schorsende werking hebben zodat evenmin kan ingezien worden waarom de verwerende partij dienaangaande zou moeten gemotiveerd hebben.

Waar verzoekende partij nog betoogt niet in de mogelijkheid te zijn haar beroepsprocedures in België verder op te volgen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat ter behartiging van haar zaken. Verzoekende partij toont evenmin aan dat haar persoonlijke aanwezigheid vereist is bij de behandeling van deze procedures.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen in casu gebeurd is.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Immers maakt verzoekende partij met haar betoog dat zij hier geruime tijd op het grondgebied heeft verbleven en gewerkt en dat zij emotionele en affectieve banden heeft in België niet aannemelijk dat, gelet op de feitelijkheden die haar zaak kenmerken, de verwerende partij onterecht of kennelijk onredelijk is overgegaan tot het nemen van een inreisverbod. De Raad verwijst dienaangaande tevens naar de bespreking van het tweede middel.

2.7. Tenslotte, in de mate dat verzoekende partij nog gewag maakt van een schending van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat zij, met uitzondering van het zorgvuldigheids-, redelijkheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht, nalaat aan te geven welke andere beginselen zij nog geschonden acht en waarom. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het feit dat nog diverse procedures lopen voor verzoekster mag beschouwd worden als een ernstig middel die de vernietiging van de aangevochten beslissing kan verantwoorden.

Het is evident dat een terugsturen, gecombineerd met een inreisverbod, voor verzoekster een ernstig nadeel inhoudt voor verzoekster. Niet alleen het terugsturen op zich houdt een gevaar voor haar in, ook het niet mogen afwachten van verzoekster tot haar procedures zijn beëindigd houden een schending in van haar recht op verdediging gewaarborgd door het algemene rechtsbeginsel van de rechten van verdediging. De mogelijk tot contact met haar advocaat wordt haar ontnomen door een moeilijk te overbruggen afstand.

Bovendien zal zij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Bij haar terugkomst in Marokko dreigt zij opnieuw te worden lastiggevallen door haar echtgenoot en diens familie waarvoor zij is gevlucht.

Het gaat niet om de algemene situatie in het land, maar om de algemene situatie die eigen is aan verzoekende partij.

Verzoekster vreest voor haar leven en haar fysieke integriteit bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster is van mening dat dit een disproportioneel risico met zich meebrengt. Enerzijds zet verzoekster hiermee haar leven op het spel. Zij moeten immers terug naar Marokko waar zij gezocht wordt door haar man en haar familie die haar als een schande beschouwen en het allerm minst zullen appreciëren dat zij na 9 jaar zomaar terug naar Marokko trekt.

Tot slot kan gewezen worden op de inbreuk op artikel 8 EVRM. Mevrouw (..) werkt hard aan haar toekomst hier, maar deed dit ook al in het verleden. Vooral wenst zij dan te wijzen op haar familieleven.

Verzoekster zorgde er ook voor dat zij haar mutualiteit in orde bracht en beschikt ook over een hospitalisatieverzekering bij Partena.

Sinds 2005 heeft verzoekster haar leven in België opgebouwd. Waar zij aanvankelijk ten laste was van haar familie en vrienden in België, welke allen in eerdere procedures getuigenissen overmaakten betreffende verzoekster, kon zij thans al meer dan 1 jaar in haar eigen onderhoud voorzien en zorgen voor een eigen woonst.

In Marokko kent verzoekster niemand en heeft zij niemand om naartoe te gaan. De enige familie die zij nu nog heeft woont in België en is voor haar uiteraard zeer belangrijk.

De toekomst van verzoekster ligt enkel in België. Verzoekster is ook werkbereid en bereid zich aan te passen aan de vereisten van het land (verzekering, mutualiteit, ...).

Ook de emotionele en affectieve belangen van verzoekster liggen momenteel enkel in ons land. Dit valt meer dan duidelijk af te leiden uit alle verklaringen van diverse vrienden.

Bij een gedwongen terugkeer naar Marokko dreigt de verzoekende partij alles wat zij heeft opgebouwd in België te verliezen. A fortiori zal de mogelijkheid om te redden wat kan haar worden ontnomen als het verbod het land binnen te komen wordt verlengd door een inreisverbod van 3 jaar. In die zin is het dan ook duidelijk dat artikel 8 EVRM met de voeten wordt getreden.

Mevrouw (..) is momenteel al lang in België en mocht hier lange tijd economisch en sociaal mee functioneren. Een inmenging op het familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM kunnen enkel toegestaan worden voor zover ze bij wet voorzien is, ze geïnspireerd is door een of meerdere in het artikel vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Haar zussen (..), haar vader en haar stiefmoeder zijn de enige familie die zij nog heeft. Met hen brengt zij hier ook veel tijd door. Het volledige gezin heeft zich in België goed aangepast en draaien op functionele wijze mee in onze maatschappij. Het is uitgesloten dat de zussen en de vader van verzoekster mee zouden reizen naar Marokko. Zij hebben allen hier hun verplichtingen waaraan zij niet kunnen verzaken. Het is dan ook uitgesloten dat verzoekster daar een normaal en effectief familieleven zou kunnen uitbouwen.

Een hechte familieband onderhouden met een dergelijke afstand tussen haar en haar familie lijkt onmogelijk.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die verzoekster loopt bij een gedwongen terugkeer naar Marokko. Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De beslissing die de gemachtigde van de Minister heeft genomen, is gebaseerd op een nog niet vaststaande beslissing waartegen nog een beroep hangende is.

De verwerende partij had de beslissing in graad van beroep moeten afwachten.

Het mag meer dan duidelijk zijn dat een onmiddellijke uitvoering van het bevel, zonder het verder verloop van zijn procedures af te wachten, een moeilijk te herstellen nadeel zullen opleveren voor verzoekster."

2.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het is in principe aan verzoekster om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

2.11. Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen die zij in huidige procedure geenszins staaft. Er kan bovendien vastgesteld worden dat verzoekster op deze gronden nooit een asielaanvraag heeft ingediend zodat de voorgehouden vrees voor een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Marokko niet overtuigt temeer nu zij geenszins aantoonde waarom het niet mogelijk zou zijn bescherming te krijgen van de Marokkaanse overheden tegen de mishandelingen van haar echtgenoot en diens familie.

In zoverre verzoekster nog meent dat de verwerende partij beslissingen in graad van beroep diende af te wachten, stelt de Raad vast dat voor verzoekster verschillende beroepsprocedures voor de Raad hangende zijn, doch dat de bij de Raad ingediende beroepen tegen de door haar aangevochten beslissingen niet schorsend zijn. Hoe dan ook, het feit dat verzoekster van het grondgebied verwijderd wordt, belet haar niet haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat naar keuze vermits op haar niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij via moderne communicatiemiddelen niet gemakkelijk in contact kan treden met haar advocaat in België.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt noch een schending van de rechten van verdediging.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/ of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.13. Verzoekster beperkt zich ertoe te verwijzen naar haar in België opgebouwd leven, waar zij haar mutualiteit en hospitalisatieverzekering in orde bracht, waar zij in haar onderhoud kan voorzien en beschikt over een eigen woonst alsook werkbereid is en waar haar emotionele en affectieve belangen liggen.

Er dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Niets verhindert verzoekende partij bovendien om via moderne communicatiemiddelen in contact te treden met haar sociale relaties in België. Voorts maakt verzoekster geenszins concreet aannemelijk dat haar integratie in de Belgische samenleving, het in orde stellen van bepaalde formaliteiten en het kunnen voorzien in eigen onderhoud en woonst, een hinderpaal zou vormen voor het opleggen van een inreisverbod.

2.14. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven met de vader, stiefmoeder en zussen betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat haar zussen, haar vader en haar stiefmoeder de enige familie zijn die zij nog heeft en dat zij met hen veel tijd doorbrengt. Verzoekster maakt op geen enkel ogenblik gewag van een eventuele situatie van afhankelijkheid ten aanzien van één van hen. Er dient te worden besloten dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster met haar vader, stiefmoeder en zussen niet naar behoren werd aangetoond. Het feit dat verzoekster verklaart dat zij in Marokko niemand kent en heeft om naar toe te gaan, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Een onderzoek naar de voorwaarden uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet vereist.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER